

Nieuwsbrief april 2019

Nieuws uit Nederland

Recht voor belastingdienst om stukken op te vragen voor aftrek eigen woningrente verjaart niet

Tot de aftrekbare kosten van een eigen woning behoort de betaalde rente van de eigenwoningschuld. Om een verhoging van de eigenwoningschuld in verband met verbetering en/of onderhoud van de eigen woning mogelijk te maken moeten de kosten daarvan met schriftelijke bescheiden onderbouwd kunnen worden. De vraag in deze procedure is hoe lang deze stukken bewaard moeten worden en hoe lang de inspecteur hier nog om mag vragen.

Hof Den Bosch heeft eerder geoordeeld dat, hoewel de bewijslast voor de besteding van een verhoging van de geldlening op de belastingplichtige rust, de inspecteur niet zes jaar na dato om bewijsstukken van het onderhoud en/of de verbetering van de eigen woning mag vragen. Volgens het Hof verspeelt de inspecteur na een zekere periode het recht om bewijs ter vragen wanneer hij gedurende die periode de aangiften heeft gevolgd. De Hoge Raad deelt deze opvatting van het Hof echter niet. Uit de tekst van de wet volgt niet dat de inspecteur bewijsstukken binnen zes jaren of binnen de navorderingstermijn moet opvragen. Dat wordt niet anders door de omstandigheid dat de inspecteur in andere jaren de aangiften heeft gevolgd, zolang hij niet de indruk heeft gewekt dat het volgen van de aangiften in andere jaren op een weloverwogen standpunt heeft berust.

Dit arrest van de Hoge Raad betekent dus dat zolang een lening niet door de inspecteur is beoordeeld en erkend als een eigenwoningschuld, een belastingplichtige altijd kan worden gevraagd om met schriftelijke stukken (nota's, betaalbewijzen e.d.) bewijs te leveren. Het een of meerdere jaren volgen van ingediende aangiften, zonder dat sprake is van een bewuste standpuntbepaling door de inspecteur, is niet voldoende om daaraan vertrouwen te kunnen ontfemen dat de lening reeds is beoordeeld.

Ofschoon een particuliere woningbezitter geen wettelijke bewaarplicht heeft, dient een particulier die renteaftrek claimt voor een eigen woninglening, de daarmee verband houdende bewijsstukken goed te bewaren totdat de inspecteur de lening als behorende tot de eigenwoningschuld heeft erkend.

Bron: Hoge Raad d.d. 24-04-2019.

Kwalificerende buitenlandse belastingplicht ondanks belastbaarheid dividend in België

Mensen die in België wonen, in Nederland werken en hypotheekrente in Nederland in aftrek willen brengen, moeten hiervoor voldoen aan een aantal voorwaarden. Eén van de voorwaarden om voor de regeling van de kwalificerende buitenlandse belastingplicht in aanmerking te komen is dat 90% van het inkomen belast moet zijn in Nederland. In de meeste situaties is de uitkomst van deze 90%-berekening wel duidelijk, maar niet altijd. Iemand die dividenden ontvangt uit zijn Nederlandse B.V. betaalt hierover namelijk zowel belastingheffing in Nederland als in België. De Nederlandse belastingdienst neemt daarbij het standpunt in dat zo'n dividenuitkering, ondanks de belastingheffing in Nederland, niet meetelt als in Nederland belast inkomen. In voorkomende gevallen kan dat ertoe leiden dat geen recht meer bestaat op aftrek van hypotheekrente in Nederland.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant is het echter niet met deze zienswijze van de Nederlandse belastingdienst eens. In een zaak die de Rechtbank is voorgelegd gaat het om een inwoner van België met een aanmerkelijk belang in een Nederlandse B.V. In 2015 geniet hij een (gebruikelijk) loon van € 44.000 en ontvangt hij een dividend van € 135.000 van zijn B.V. In zijn Belgische aangifte 2015 heeft hij geen aftrekpost in verband met de eigen woning opgenomen. De inspecteur is van mening dat de man niet kan worden aangemerkt als een kwalificerende buitenlandse belastingplichtige, omdat het dividend ook in België wordt belast. De Rechtbank overweegt echter dat het bruto door de B.V. uitgekeerde dividend aangemerkt moet worden als inkomen dat in Nederland is onderworpen aan de heffing van inkomstenbelasting.

Dat het dividend slechts tegen een beperkt tarief in Nederland belastbaar is, is daarbij volgens de Rechtbank niet van belang. Evenmin is het van belang dat het dividend ook in België belastbaar is. Het inkomen van de man is daarmee voor tenminste 90% in Nederland aan de inkomstenbelasting onderworpen. De Rechtbank oordeelt daarom dat de man moet worden aangemerkt als kwalificerende buitenlandse belastingplichtige en dat hij recht heeft op een aftrekpost in verband met zijn eigen woning.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 7 december 2018.

Wetsvoorstel gepubliceerd over lenen bij de eigen B.V.

Na de aankondiging op de laatste Prinsjesdag is het even stil geweest, maar onlangs is er dan toch een vervolg gekomen over de nieuwe maatregelen die er gaan komen voor Dga's die geld lenen bij de eigen bv. De hoofdlijnen zijn de volgende:

- Als de totale som van de relevante schulden meer dan € 500.000 bedraagt, wordt het meerdere als fictief regulier voordeel uit aanmerkelijk belang aangemerkt. Het tarief waar tegen de belastingheffing plaats vindt bedraagt nu nog 25%, maar in 2022 is dit 26,9%.
- Alle soorten schulden, ongeacht de aanwending hiervan, vallen onder de regeling en saldering met vorderingen vindt niet plaats.
- Er geldt wel een uitzondering voor de eigenwoningsschuld, voor zover m.b.t. die schuld een recht van hypotheek is verstrekt. Alleen voor op 31 december 2021 al bestaande eigenwoningsschulden geldt de laatstgenoemde voorwaarde niet.
- De maatregel heeft alleen gevolgen voor het bepalen van het inkomen uit aanmerkelijk belang en werkt niet door naar de overige fiscale wet- en regelgeving. Als de schuld in box 3 valt, verlaagt deze schuld nog steeds de rendementsgrondslag.
- De maatregel heeft geen civielrechtelijke betekenis, de lening blijft civielrechtelijk bestaan, evenals de rente- en aflossingsverplichtingen. De waardering van de corresponderende vordering door de vennootschap wijzigt niet.
- Om bij inwerkingtreding dubbele heffing te voorkomen, wordt voor het bedrag van de fictief reguliere voordelen waarover inkomstenbelasting is verschuldigd in 2022, bij latere vervreemding van het aanmerkelijk belang een korting op het vervreemdingsvoordeel verleend.
- De aanmerkelijk belanghouder wordt niet individueel maar met zijn partner gezamenlijk in de heffing betrokken, ongeacht wie de schulden is aangegaan.

- De som van de schulden wordt vastgesteld aan het einde van het kalenderjaar.
- De maatregel geldt ook voor schulden die met de aanmerkelijk belanghouder verbonden personen hebben aan de vennootschap van de aanmerkelijk belanghouder.
- De inwerkingtreding is voorzien voor 1 januari 2022. Tot de peildatum 31 december 2022 kan de maatregel nog worden ontlopen door af te lossen tot € 500.000.

Bron: Ministerie van Financiën 4 maart 2019.

Informatie belastingdienst over woonplaatsverklaring niet juist

Sinds 2019 is het belang van het woonland van een werknemer nog groter geworden. Dit komt door de beperking van het belastingdeel van de heffingskortingen bij niet in Nederland woonachtige werknemers. Om rekening te houden met het juiste bedrag voor de heffingskortingen moet de werkgever dus weten van welk land een werknemer (fiscaal) inwoner is. In eerste instantie heeft de belastingdienst aangegeven dat bij twijfel, de werknemer bij de belastingdienst om een woonplaats kan vragen. Deze informatie blijkt echter niet juist te zijn, heeft de belastingdienst recent laten weten. De werknemer kan zelf geen woonplaatsverklaring aanvragen. Het is daarmee dus aan de werkgever of uitkeringsinstantie zelf om te beoordelen van welk land een werknemer/uitkeringsgerechtigde (fiscaal) inwoner is.

Fiscaal woon- en vestigingsplaats / zetelverplaatsing

Het vaststellen van de fiscale woonplaats van natuurlijk personen en de fiscale vestigingsplaats van rechtspersonen leidt vaker tot discussies met de belastingdienst en dus tot procedures. Onlangs is meer informatie verschenen hoe de belastingdienst in dit soort discussies haar standpunt bepaald. Naar aanleiding van een WOB-verzoek heeft de staatssecretaris namelijk beleidsdocumenten openbaar gemaakt over het vaststellen van de fiscale woon- en vestigingsplaats voor situaties waarin wel en waarin geen belastingverdrag van toepassing is. Enkele documenten zijn overigens nog steeds geheim gehouden. Wél openbaar gemaakte stukken zijn onder meer sheets van diverse interne presentaties van de belastingdienst en de Coördinatiegroep Constructiebestrijding en notities m.b.t. fiscale constructies en dienstverlening door trustkantoren.

Recent is ook een nieuw besluit verschenen over zetelverplaatsing van naar Nederlands recht opgerichte lichamen. Dit besluit gaat onder meer in op het moment van zetelverplaatsing, de rechtsvormwijziging na zetelverplaatsing, de aangifteplicht van zetelverplaatste lichamen, de aansprakelijkheid van belastingschulden na zetelverplaatsing, wat als een trustmaatschappij optreedt als bestuurder en de eindafrekeningswinst.

Bron: Ministerie van Financiën 15 maart en 1 april 2019.

Afwaarderingsverlies voor Nederbelg niet aftrekbaar

In deze zaak gaat het om een man die in 2006 geëmigreerd is naar België. Voor het aanmerkelijk belang in zijn eigen B.V. wordt een conserverende aanslag opgelegd. In 2009 verstrekt hij voor een bedrag van € 140.000 leningen aan zijn eigen B.V. In 2011 waardeert de man de leningen af tot nihil, hij brengt dit afwaarderingsverlies in aftrek in zijn aangifte inkomstenbelasting. De inspecteur weigert deze aftrek. De vraag is of artikel 13, lid 5 van het belastingverdrag tussen Nederland en België de afwaardering mogelijk maakt.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft eerder geoordeeld dat afwaardering van de vordering niet mogelijk is. Volgens de rechtbank is art. 13, lid 5 van het belastingverdrag namelijk niet van toepassing. De rechtbank stelt daarbij vast dat ten aanzien van de vorderingen geen conserverende aanslag is opgelegd, omdat de man de leningen pas na zijn emigratie heeft verstrekt. Het heffingsrecht ten aanzien van de vorderingen is dan, op grond van artikel 13, lid 4 van het belastingverdrag, aan België toegewezen.

De man heeft sprongcassatie ingesteld, zodat de Hoge Raad meteen aan het woord is gekomen. De Hoge Raad oordeelt nu dat het heffingsrecht over de vorderingen niet aan Nederland is toegewezen, omdat de vorderingen zijn ontstaan na de emigratie uit Nederland. Evenals Advocaat-Generaal Niessen, wijst de Hoge Raad er daarbij op dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat Nederland slechts kan heffen over de waardeaanwinst van aanmerkelijk belang-aandelen voor zover die aanwinst zich heeft voorgedaan voorafgaand aan de emigratie uit Nederland. Dit geldt ook ten aanzien van de schuldvorderingen. De Hoge Raad is het daarom eens met de inspecteur en de rechtbank.

Bron: Hoge Raad 15 maart 2019.

Belastingdienst pakt kruislingse schenkingen aan

Sinds enkele jaren kent de schenkbelasting een extra vrijstelling, de zogeheten jubelton. Onder voorwaarden mag je aan iemand eenmalig ruim € 100.000 belastingvrij schenken voor de eigen woning. Dit hoeft niet perse een kind te zijn, maar mag iedereen zijn.

Onlangs heeft in de Telegraaf een bericht gestaan dat het mogelijk zou zijn om twee keer gebruik te maken van deze vrijstelling door zogenaamd kruislings te schenken. Nadat een ouder eerder al gebruik heeft gemaakt van de eenmalige vrijstelling door een schenking aan zijn eigen kind, schenkt hij nogmaals het bedrag van de vrijstelling aan een kind van een ander, terwijl deze ander eenzelfde schenking verricht aan een kind van de eerstgenoemde ouder. Het bericht heeft geleid tot Kamervragen.

De staatssecretaris heeft in antwoord op deze vragen laten weten dat de vrijstelling van schenkbelasting niet geldt voor deze kruislingse schenkingen. Volgens de staatssecretaris is het op deze wijze toepassen van de vrijstelling in strijd met de letter en geest van de wet en dus ongewenst. De Belastingdienst zal dergelijke schenkingen beschouwen als schenkingen van de ouder aan het eigen kind en schenkbelasting heffen bij het kind, als al eerder een beroep is gedaan op de verhoogde vrijstelling schenkbelasting wegens een schenking van dezelfde ouders. Juridisch is volgens de staatssecretaris bij deze constructie sprake van een samenstel van rechtshandelingen. De ouder van het ene kind heeft een overeenkomst gesloten met de ouder van het andere kind. Door de overeenkomst verarmt de ouder en verrijkt het eigen kind. Het blijft dus een schenking van de ouder aan het eigen kind.

Ook als er wordt verkregen door middel van een derdenbeding is de verkrijging belast. De ene ouder heeft immers de verkrijging van de andere ouder bedongen ten behoeve van het eigen kind. Ook wijst de staatssecretaris er op dat in geval van een kruislingse schenking niet voldaan wordt aan de reguliere voorwaarde dat een schenking onvoorwaardelijk wordt gedaan, zodat de schenkvrijstelling ook om die reden niet van toepassing is. De Belastingdienst is volgens de staatssecretaris in staat om belastingplichtigen te signaleren die meerdere schenkingen hebben ontvangen en een beroep op de verhoogde vrijstelling schenkbelasting doen. De onjuiste toepassing van de vrijstelling zal worden gecorrigeerd.

Bron: Ministerie van financiën 11 maart 2019.

Reisdagen tellen mee als buitenlandse werkdagen

In deze zaak gaat het om een man die van 2011 tot en met 2014 in loondienst werkzaam is bij een Nederlandse B.V. Hij werkt in die periode op de territoriale wateren van Frans-Guyana. Volgens het belastingverdrag tussen Frankrijk en Nederland is Frankrijk gerechtigd om de belasting over zijn genoten loon te heffen.

De Nederlandse B.V. heeft echter loonheffingen over zijn salaris ingehouden. Dit leidt ertoe dat Nederland aftrek ter voorkoming van dubbele belasting dient te verlenen. Voor de berekening hiervan is het van belang hoeveel dagen de man in Frans-Guyana heeft gewerkt. De inspecteur is daarbij van mening dat de reisdagen van de man als halve werkdagen meetellen. De man is het hier niet mee eens.

Uit onderzoek van de Rechtbank blijkt dat de man op zijn reisdagen aankomt op of vertrekt van Frans-Guyana. Dit wil dus ook zeggen dat hij op die dagen werkt. Deze dagen worden ook doorbetaald door zijn werkgever. De reisdagen moeten volgens de Rechtbank daarom gewoon als werkdagen meegenomen worden in de berekening van de aftrek ter voorkoming van dubbele belasting.

Bron: Rechtbank Noord-Holland 19 februari 2019.

Loon van in België woonachtige werkneemster volledig in Nederland belast

Een vrouw woont in België en werkt in dienstbetrekking in Nederland als redactrice voor een tijdschrift. Zij is van mening dat zij niet belastingplichtig is in Nederland. Eerder heeft ze al geprocedeerd over de voorlopige aanslag IB 2008, waarbij ze door de Hoge Raad in het ongelijk is gesteld. De onderhavige procedure gaat over de definitieve aanslagen IB 2008 en 2010. Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat de vrouw belastingplichtig is in Nederland. De Rechtbank baseert dit onder meer op het feit dat het niet aannemelijk is dat zij met haar werkgever is overeengekomen dat zij binnen de normale arbeidstijd werkzaamheden buiten Nederland zal verrichten. Tevens overweegt de Rechtbank dat de werkgever heeft verklaard dat alle werkzaamheden in Nederland plaats hebben gevonden.

Verder merkt de Rechtbank nog op dat ook niet is gebleken dat de vrouw in België belasting heeft betaald over (een deel van) haar salaris. Dat in België een aanvullende gemeentebelasting over het salaris wordt geheven, telt niet als belastingheffing in deze zin.

In hoger beroep oordeelt ook Hof 's-Hertogenbosch dat de dienstbetrekking geheel in Nederland is vervuld. Het Hof wijst er hierbij onder meer op dat uit de arbeidsovereenkomst blijkt dat de vrouw in dienst is van een in Nederland gevestigde werkgever die op haar loon Nederlandse loonheffing heeft ingehouden. Verder is volgens het Hof van belang dat de vrouw de besluiten van de Sociale Verzekeringsbank over haar verzekeringspositie niet heeft aangevochten. Het Hof merkt verder nog op dat de vrouw, als meest gereede partij, er ook niet in is geslaagd om aan te tonen dat er sprake is van in België verrichte werkzaamheden. Ook de gebreken op enkele formele punten die de vrouw heeft aangedragen, leiden er volgens het Hof niet toe dat de aanslag moet worden aangepast. De Hoge Raad heeft het oordeel van het Hof nu bevestigd.

Bron: Hoge Raad 13 maart 2019.

Kleine ondernemersregeling Btw niet van toepassing op vakantiewoning

Onlangs heeft de Hoge Raad arrest gewezen over het begrip vaste inrichting in de btw. Uit het arrest volgt dat een vakantiewoning op zichzelf geen vaste inrichting kan zijn.

Twee natuurlijke personen die in Duitsland wonen zijn gezamenlijk eigenaar van een vakantiewoning, gelegen in een vakantiepark in Nederland. Zij verhuren de vakantiewoning via een verhuurkantoor. Het verhuurkantoor verhuurt de vakantiewoning op eigen naam, maar voor rekening en voor risico van belanghebbenden. De twee eigenaren zijn van mening dat zij in Nederland over een vaste inrichting beschikken en daarom gebruik kunnen maken van de kleine ondernemersregeling voor de Btw. De inspecteur kan zich hier echter niet in vinden.

De Hoge Raad concludeert dat het verhuurkantoor geen vaste inrichting van de twee eigenaren is, alleen al vanwege het feit dat het verhuurkantoor niet van hen afhankelijk is. Verder geeft de Hoge Raad aan dat een vakantiewoning op zichzelf geen vaste inrichting kan zijn. Wil sprake zijn van een structuur die geschikt is om een zelfstandige verrichting van de verhuurdiensten in Nederland mogelijk te maken, dan moet volgens de Hoge Raad, de ondernemer in Nederland ook over eigen personeel en een structuur met een voldoende mate van duurzaamheid beschikken, in het kader waarvan de huurovereenkomsten kunnen worden opgemaakt of beslissingen van dagelijks bestuur kunnen worden genomen.

Het gebruik dat door de ondernemer wordt gemaakt van de diensten van een zelfstandige tussenpersoon kan hier niet aan bijdragen. Overigens wordt de kleine ondernemersregeling per 1 januari 2020 vervangen door een facultatieve omzetgerelateerde vrijstellingsregeling.

Bron: Hoge Raad 8 februari 2019.

Bij remigratie mag Nederland heffingskorting tijdsevenredig verminderen

Een vrouw van Poolse nationaliteit werkt van 1 januari tot en met 21 juni 2013 in dienstbetrekking in Nederland en gaat daarna terug naar Polen, waar zij de rest van 2013 geen betaalde arbeid verricht. Bij het opleggen van de aanslag IB 2013 gaat de inspecteur ervan uit dat zij in die periode premieplichtig is voor de volksverzekeringen in Nederland. De inspecteur herrekent het premiedeel van de algemene heffingskorting tijdsevenredig. De vrouw gaat in beroep en stelt dat de stelling van de inspecteur in strijd is met het vrije verkeer van werknemers.

Eerder al heeft Hof 's-Hertogenbosch geoordeeld het hiermee niet eens te zijn. De Hoge Raad besluit een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie te stellen. Onlangs heeft het Hof beslist dat de tijdsevenredige berekening van het premiedeel van de algemene heffingskorting niet in strijd is met het vrije verkeer van werknemers. Naar aanleiding daarvan heeft de Hoge Raad nu eindarrest gewezen en beslist dat uit de uitspraak van het Europese Hof volgt dat de Poolse vrouw alleen aanspraak heeft op een gedeelte van het premiedeel van de algemene heffingskorting dat is bepaald in tijdsevenredigheid naar de periode van verzekering in Nederland.

De Hoge Raad verworpt de stelling van de vrouw dat de algemene heffingskorting aan haar moet worden toegekend zonder toepassing van de tijdsevenredige vermindering van het premiedeel van die heffingskorting.

Bron: Hoge Raad 12 april 2019.

Nederland mag heffen over liquidatie-uitkering van Nederbelg

Een inwoner van België houdt aandelen in een Nederlandse B.V. In 2006 wordt de B.V. geliquideerd en ontvangt hij een liquidatie-uitkering. De man is van mening dat de liquidatie-uitkering voor het belastingverdrag tussen Nederland en België aangemerkt moet worden als een verkoopopbrengst, waarop artikel 13 van het verdrag van toepassing is.

Hierdoor zou België als woonland heffingsbevoegd zijn en niet Nederland. De inspecteur daarentegen vindt dat sprake is van een zogeheten regulier voordeel, wat valt onder artikel 10 van het belastingverdrag, waardoor Nederland wel heffingsbevoegd is.

Op 19 april 2018 heeft Hof 's-Hertogenbosch geoordeeld dat uit het protocol bij het belastingverdrag blijkt dat de liquidatie-uitkering valt onder het begrip dividenden van artikel 10 en niet onder het begrip voordelen verkregen uit de vervreemding van artikel 13. Dat volgens de nationale Nederlandse wetgeving een liquidatie-uitkering wordt aangemerkt als een vervreemding achtte het Hof daarbij niet van belang. Het hof heeft ook het beroep op het gelijkheidsbeginsel verworpen en geoordeeld dat er geen sprake is van belemmering van de vrijheid van kapitaalverkeer.

De man is in cassatie gegaan bij de Hoge Raad, welke een conclusie heeft gevraagd bij Advocaat-generaal Niessen. Deze concludeert nu dat Nederland niet in strijd handelt met het EU-recht door belasting te heffen over de liquidatie-uitkering. Volgens hem hoeft Nederland België namelijk niet aan te spreken over de Belgische interne mogelijkheden voor de verrekening van buitenlands dividend. Ook hoeft Nederland volgens de Advocaat-generaal de man niet te compenseren voor het door hem geleden nadeel door de parallelle uitoefening van fiscale bevoegdheden door Nederland en België. Verder heeft het Hof volgens de Advocaat-generaal terecht overwogen dat de verkoop van aandelen niet gelijk is te stellen met de ontvangst van liquidatie-uitkeringen. Het laatste woord is nu aan de Hoge Raad.

Bron: Hoge Raad (advocaat-generaal) 18 maart 2019.

Ondanks onzuivere Belgische pensioenregeling toch aftrek pensioenpremie

Als een inwoner van België in Nederland werkt, in België zijn pensioen opbouwt en qua fiscale positie is te vergelijken met een Nederlandse grensarbeider, moet de belastingdienst de Belgische pensioenregeling als zodanig accepteren. Zelfs als de Belgische regeling naar Nederlandse maatstaven onzuiver is. Tot dit oordeel komt Hof 's-Hertogenbosch.

Belanghebbende in deze procedure is een Belg die sinds 1 juli 2007 werkt voor een werkgever in Nederland. Bij zijn vorige werkgever is hij al begonnen met pensioenopbouw. Deze regeling zet hij voort tijdens zijn dienstbetrekking in Nederland. Onder voorwaarden staat de Nederlandse belastingdienst toe dat een buitenlandse werknemer gedurende vijf jaren zijn pensioenbijdrage aftrekt en dat zijn pensioenaanspraak is vrijgesteld.

Ook het belastingverdrag met België bevat een soortgelijke bepaling. Dit betekent volgens Hof 's-Hertogenbosch overigens niet dat de twee regelingen cumuleren en de termijn op tien jaar brengen. De inspecteur weigert echter deze regeling toe te passen omdat de man niet voldoet aan de voorwaarden. Zijn Belgische pensioenregeling staat namelijk een uitkering ineens toe, waardoor de regeling een onzuivere pensioenregeling is. Eerder heeft Rechtbank Zeeland-West-Brabant zich achter het standpunt van de inspecteur geschaard.

Het Hof is het met de inspecteur eens dat sprake is van een onzuivere pensioenregeling. Ook verwerpt het Hof de stelling van de man dat de pensioenregeling tijdelijk als een zuivere pensioenregeling moet worden aangemerkt. Volgens het Hof heeft de man op basis van het gelijkheidsbeginsel echter tot recht op aftrek van de pensioenpremie. De inspecteur bevestigt namelijk dat hij in de volgende situatie een vergelijkbare aanspraak op een Belgisch pensioen niet tot het loon rekent en toestaat dat de door de werknemer betaalde premies in mindering komen op het (bruto). Dit betreft de situatie van een grensarbeider die in Nederland woont en werkt voor een Belgische werkgever. In deze situatie vinden de werkzaamheden zowel in België als in Nederland plaats. Daarnaast is Nederland volgens het verdrag heffingsbevoegd ten aanzien van (een deel van) het inkomen uit deze werkzaamheden. Het Hof oordeelt dat de situatie die de inspecteur beschrijft vergelijkbaar is met de situatie van de Belgische werknemer. Toch verschilt de fiscale behandeling. Dit verschil is volgens het Hof kennelijk gebaseerd op een begunstigend beleid van de belastingdienst. Het hof ziet geen rechtvaardiging voor deze begunstiging.
Bron: Hof 's-Hertogenbosch 29 maart 2019.

Meerdere aanmerkelijk belangen, meerdere keren gebruikelijk loon

Als een Dga een aanmerkelijk belang heeft in een vennootschap en hiervoor werkzaamheden verricht, geldt hiervoor de gebruikelijk loonregeling. Deze regeling is van toepassing, ook indien geen arbeidscontract aanwezig is. En indien de Dga een aanmerkelijk belang in meerdere vennootschappen heeft en hiervoor werkzaamheden verricht, dan dient een gebruikelijk loon per vennootschap berekend te worden. Dit is recent in twee procedures bevestigd, zowel door Rechtbank Noord-Holland op als door Rechtbank Gelderland.

In de procedure voor Rechtbank Noord-Holland gaat het om een man en vrouw die via diverse vennootschappen, gevestigd op de Seychellen en in het Verenigd Koninkrijk, fiscale en boekhoudkundige werkzaamheden verrichten voor hun klanten. Tevens zijn ze bestuurder van deze vennootschappen. De vrouw heeft fiscaal recht gestudeerd, de man houdt zich bezig met de boekhouding. Er zijn geen arbeidsovereenkomsten en de man geeft aan dat hij onvoldoende opleiding genoten heeft om als fiscaal deskundige te kunnen gelden. Hij is ziek geweest en kon naar eigen zeggen geen werkzaamheden verrichten. Volgens de man zijn stagiaires verantwoordelijk geweest voor de omzet en is die omzet te laag geweest om voor de vennootschappen het gebruikelijk loon uit te betalen. De man en vrouw verrichten beide voor acht vennootschappen werkzaamheden.

De rechtbank kent onder meer gewicht toe aan het feit dat de vennootschappen omzet hebben aangegeven, zonder daarbij loonkosten in aanmerking te nemen. Hieruit volgt volgens de rechtbank dat er geen werknemers in dienst zijn geweest, zodat het aannemelijk is dat het de man en vrouw zijn geweest die de werkzaamheden hebben verricht voor al de vennootschappen. De rechtbank stelt vervolgens vast dat de man (middellijk) aandeelhouder is van meerdere vennootschappen, en dat de inspecteur in ruim voldoende mate aannemelijk maakt dat hij in ieder geval met zes van de vennootschappen een fictieve dienstbetrekking heeft. Volgens de rechtbank moet dan, worden uitgegaan van een gebruikelijk loon van € 41.000 per vennootschap, zes keer voor de man en twee keer voor de vrouw.

Bij de procedure voor Rechtbank Gelderland is ook sprake van een situatie waarbij een Dga indirect de aandelen houdt in meerdere B.V.'s, welke zich bezig houden met vastgoedexploitatie. De rechtbank oordeelt dat de inspecteur terecht een gebruikelijk loon voor twee vennootschappen in aanmerking heeft genomen.

De rechtbank verwerpt daarbij de stelling van de Dga dat er slechts sprake is van zeer beperkte werkzaamheden en dat maar voor een vennootschap rekening gehouden hoeft te worden met het gebruikelijk loon. Dat de huuropbrengsten in de vennootschappen aanzienlijk verminderd zijn is daarbij niet van belang.

Bron: Rechtbank Noord-Holland 18 januari 2019 en Rechtbank Gelderland 4 maart 2019.

Wederom geen premieplicht voor Dga-minderheidsaandeelhouder

De afgelopen jaren is het een vaak voorkomende discussie: is een Dga met een eigen holding en indirect minderheidsbelang in een werk-B.V., werkzaam bij deze werk-B.V. op basis van een managementovereenkomst, al dan niet verzekerd voor de werknemersverzekeringen?

De belastingdienst is normaliter van mening dat sprake is van verzekeringsplicht, als de Dga -onder verwijzing naar de Regeling aanwijzing directeur-groootaandeelhouder uit 2016- niet voldoende aandelen bezit om zijn ontslag tegen te houden. Er zijn echter twee uitspraken waarbij de rechter aangeeft het niet met deze zienswijze van de belastingdienst eens te zijn. De eerste was van Hof Den Haag op 4 februari jl., de meest recente is van Rechtbank Gelderland van 13 maart. Diezelfde Rechtbank heeft vervolgens op 25 maart jl. een uitspraak in het voordeel van de belastingdienst gedaan.

De feiten in de casus van procedure van 13 maart zijn vrij gebruikelijk: de bestuurders van een werkmaatschappij zijn twee persoonlijke vennootschappen. Deze twee holdings zijn minderheidsaandeelhouders in de werkmaatschappij, samen met twee andere vennootschappen. De werkmaatschappij heeft met de persoonlijke holdings een managementovereenkomst afgesloten. De inspecteur is van mening dat de twee Dga's verplicht verzekerd zijn voor de werknemersverzekeringen, omdat sprake is van een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen de werkmaatschappij en de Dga's.

Er moet volgens de inspecteur door de holdings heen gekeken worden. De rechtbank is het hier niet mee eens. Doorslaggevend daarbij is het feit dat managementovereenkomsten zijn gesloten met de persoonlijke holdings en geen arbeidsovereenkomsten met de Dga's in persoon.

Volgens de Rechtbank is ook de vrije rol van belang die de Dga's kennelijk hebben om hun persoonlijke kennis en expertise ook buiten de werkmaatschappij te ontwikkelen en te exploiteren. Dit past volgens de rechtbank meer bij de zelfstandige rol en positie die naar maatschappelijke opvattingen hoort bij de relatie van opdrachtgever en opdrachtnemer dan de relatie van werkgever en werknemer.

Met andere woorden, indien een Dga zijn werkzaamheden verricht via een zuivere managementovereenkomst, is er in beginsel geen sprake van een dienstbetrekking voor de werknemersverzekeringen. De bovengenoemde Regeling aanwijzing directeur-groootaandeelhouder uit 2016 komt dan niet in beeld, evenmin als het criterium of de Dga al dan niet zijn eigen ontslag kan tegenhouden. Het is aan de belastingdienst om aan te tonen dat de situatie anders is.

Bijvoorbeeld omdat de managementovereenkomst eigenlijk een arbeidsovereenkomst is dan wel als er naast de managementovereenkomst ook nog een arbeidsovereenkomst bestaat tussen de Dga en de werkmaatschappij, waarbij sprake is van het verrichten van persoonlijke arbeid, een gezagsverhouding en betaling van loon.

In de casus van de procedure van 25 maart jl. worden de aandelen in de werkmaatschappij gehouden door vier persoonlijke beheer-B.V.'s in de verhouding 22% en 3x 26%. De werkmaatschappij heeft managementovereenkomsten gesloten met de persoonlijke B.V.'s van de drie 26%-aandeelhouders. De Rechtbank stelt in deze procedure vast dat er, gezien de inhoud van de managementovereenkomsten, sprake is van dienstbetrekkingen tussen de drie Dga's en de werkmaatschappij. De Rechtbank acht het daarbij van belang dat de beheer-B.V.'s niet zonder voorafgaandelijke schriftelijke toestemming van de werkmaatschappij de werkzaamheden door een ander dan de Dga's mag laten uitvoeren, dat er een vaste maandelijkse vergoeding is afgesproken met een werkweek van 40 uur en dat deze vergoeding bij ziekte gedurende 12 maanden wordt doorbetaald, dat er een streng non-concurrentiebeding van twee jaren geldt en dat de werkmaatschappij een beroepsaansprakelijkheidsverzekering heeft afgesloten.

Volgens de Rechtbank zijn de Dga's dan ook verplicht verzekerd voor de werknemersverzekeringen.

Feit is wel dat het er voor een Dga-minderheidsaandeelhouder niet eenvoudiger op wordt. De zienswijze van de belastingdienst ligt niet in lijn met alle recente jurisprudentie, wat de vraag oproept wat de waarde is van het maken van afspraken hierover met de belastingdienst. Een Dga die ervoor kiest zekerheidshalve premies werknemersverzekeringen te betalen heeft bij latere ziekte wellicht geen recht op een uitkering, als dan blijkt dat hij achteraf ten onrechte premies heeft betaald. Terwijl een Dga die geen premies werknemersverzekeringen betaalt maar een private arbeidsongeschiktheidsverzekering afsluit, bij latere ziekte wellicht geen uitkering uit deze verzekering ontvangt, als achteraf blijkt dat hij wel premies werknemersverzekeringen had moeten betalen (veel private verzekeringen hebben namelijk de voorwaarde dat je niet verzekerd mag zijn voor de werknemersverzekeringen).

Bron: *Rechtbank Gelderland 13 en 25 maart 2019.*

NiNbi-beschikking aan Nederland recht opgelegd

Een man van Nederlandse nationaliteit woont in België. In 2014 ontvangt hij € 8.978 aan AOW en € 458.297 aan pensioen van zijn pensioen-B.V. De inspecteur geeft een NiNbi-beschikking af, waarin het 'niet in Nederland belaste inkomen' is vastgesteld op € 8.978. De man is onder meer van mening dat de inspecteur niet bevoegd is om een NiNbi-beschikking af te geven.

Hof 's-Hertogenbosch heeft eerder al geoordeeld dat de inspecteur een NiNbi-beschikking mag afgeven. Ook mag de inspecteur inkomensgegevens opvragen. De Hoge Raad heeft het oordeel van het Hof nu bevestigd.

Bron: *Hoge Raad 11 april 2019.*

Inwoner van België kan nu ook inloggen bij SVB

Woont u in België en heeft u een Nederlands burgerservicenummer (BSN)? U kunt dan sinds kort inloggen op Mijn SVB met uw Belgische inlogmiddel, de e-ID met kaartlezer. U kunt dan wijzigingen doorgeven voor kinderbijslag, de AOW, de Anw, etc.

Bron: *SVB 11 april 2019.*

Nieuws uit België

Aangifte personenbelasting inkomsten 2018

De aangifte personenbelasting m.b.t. de inkomsten 2018 kan weer ingediend worden. Net als andere jaren, zijn er ook in deze aangifte weer een aantal wijzigingen opgenomen. Enkele van de belangrijkste wijzigingen zijn de volgende:

- De verwerking van de vrijstelling op dividenden die zijn onderworpen aan de Belgische roerende voorheffing voor een bedrag van € 640.
- Vermeld moet worden of u titularis bent geweest van meer dan één effectenrekening in het kader van de nieuwe effectentaks. Deze meldingsplicht is ingevoerd voor controledoeleinden.
- Als u het aanslagbiljet elektronisch wenst te ontvangen, dient u de nieuwe e-BOX te gebruiken. Dit is een elektronische, gepersonaliseerde en beveiligde brievenbus, waar u alle officiële documenten uitgaande van de overheid vindt.

Mensen die de aangifte op papier indienen, moeten dat uiterlijk doen op 30 juni 2019. Indien u de aangifte via tax-on-web indient, heeft u daarvoor de tijd tot 14 juli 2019. Als u een mandataris een volmacht heeft verleend, kan de aangifte uiterlijk op 24 oktober 2019 via tax-on-web ingediend worden. De uiterste datum voor het tijdig indienen van de elektronische aangiften in de belasting van niet-inwoners is bepaald op 5 december 2019.

België moet regels aftrek ter voorkoming van dubbele belasting aanpassen

De wijze waarop België de aftrek ter voorkoming van dubbele belasting berekent is in strijd met het EU-recht. Een inwoner van België met buitenlands inkomen heeft hierdoor geen recht op dezelfde belastingvoordelen als een inwoner van België met alleen in België belaste inkomsten. Dit heeft het Europese Hof van Justitie onlangs geoordeeld in de volgende zaak.

Een inwoner van België ontvangt zowel een pensioen uit België als uit Luxemburg. De Luxemburgse pensioenuitkering is in België vrijgesteld van belastingheffing. Bij de berekening van diverse belastingvoordelen houdt België echter wel rekening met de Luxemburgse pensioenuitkering. Dit leidt ertoe dat er effectief wel voor een deel belasting wordt geheven over het Luxemburgse pensioen. De Belgische rechter heeft hierover een prejudiciële vraag gesteld aan het Europese Hof van Justitie.

Het Hof heeft nu geoordeeld dat België ten onrechte rekening houdt met de vrijgestelde Luxemburgse pensioenuitkering bij het vaststellen van diverse belastingvoordelen. Hierdoor loopt de man een deel van deze belastingvoordelen mis. Volgens het Hof is er dan sprake van een maatregel die mogelijkwerwijs het vrije verkeer van werknemers belemmert.

Bron: Europese Hof van Justitie 14 maart 2019.

België opnieuw veroordeeld voor discriminatie van buitenlandse spaarrekeningen

Al meerdere keren is dit onderwerp aan de orde gekomen. België kent regels op basis waarvan de rente die ontvangen wordt op een spaarrekening is vrijgesteld van roerende voorheffing (in 2019 tot € 980). In principe geldt die vrijstelling niet alleen voor Belgische rekeningen, maar ook voor rente die inwoners van België op buitenlandse spaarrekeningen ontvangen. Als daar tenminste gelijkaardige criteria gelden als in België. Maar in de praktijk staat de Belgische belastingdienst bijna nooit een vrijstelling toe voor de buitenlandse inkomsten, bij gebrek aan bewijs dat de buitenlandse rekeningen aan de voorwaarden voldoen.

Al twee keer – in 2013 en 2017- is België hiervoor veroordeeld door het Europese Hof van Justitie. Het Hof heeft geoordeeld dat dit verschil in behandeling de vrije dienstverlening van buitenlandse banken voor Belgische klanten belemmert. Het arrest van 2017 is er gekomen na een prejudiciële vraag van de Rechtbank van Brugge. In deze procedure wil een echtpaar de vrijstelling ook gebruiken voor vijf rekeningen buiten België. Na het arrest van het Europese Hof heeft de Rechtbank niet anders kunnen beslissen dan de Belgische fiscus te veroordelen, het echtpaar heeft recht op een vrijstelling voor de intresten op hun buitenlandse rekeningen. Vorig jaar heeft Rechtbank Antwerpen overigens al een gelijksoortige uitspraak gedaan.

Na het eerste arrest van het Europese Hof van Justitie heeft België haar wetgeving aangepast. Het arrest van 2017 heeft duidelijk gemaakt dat deze wetswijziging niet voldoende is geweest. Op dit moment is het nog stil op het wetgevingsfront. Sterker nog, een woordvoester van de Federale Overheidsdienst Financiën, heeft in een reactie aangegeven dat de Belgische belastingdienst de mogelijkheid onderzoekt om in beroep te gaan tegen het de uitspraak van de Rechtbank Brugge.

Bron: Rechtbank Brugge 8 januari 2019.

